

Блогерка сорока з місця подій

Репортаж №1: Як каченя плавати навчилося

I

Сороку тітоньку Мотю знають усі мешканці лужка, який розкинувся на березі Великого ставка. Тітка Мотя — блогерка! Завдяки допитливій натурі, завжди у вирі подій: першою дізнається усі новини і усім охочим їх стрекоче. А ще у сороки є пристрасть до всього, що має блиск. Тому у її гнізді зберігаються і металеві гудзики, і каблучки, і браслети, навіть годинники!

Одного разу спостережлива птаха угледіла в траві дещо променисте. Стрілою полетіла туди, думаючи, що то злиток золота. Утім, то було не золото і навіть не люстерко. Осколки дзеркал та скла сорока теж колекціонує.

На сонці виблискував справжній мобільний телефон!

Якась гава-роззява загубила. Здібна тітка Мотя таки розібралася, як користуватися електронною річчю і на radoщах вигукнула:

— Та це ж кишеньковий комп'ютер! З ним мої новини розлітатимуться ще швидше.

Невдовзі в інтернеті з'явився її щоденник подій.

Ось і зараз сорока веде зйомку з найвищої верби на березі ставка. Чорна птаха в білій блузці заховалася серед гілля і, тримаючи телефон, стрекоче в об'єktiv камери:

— Усім привіт! Ви на відеоканалі сороки тітки Моті. Про кого сьогодні розповісти моїм шанувальникам? Ага! Бачу, як із села до ставка йде вервечка жовтобоких. То качина родина. Прослідкуємо за ними. Хто то плентається останнім у рядочку? Та це ж каченя Толя! От про нього і буде цей репортаж. Я знімаю, ви — спостерігайте.

Каченя на ім'я Толя не таке, як всі його братики та сестрички. Звісно, він зовні схожий на всю свою малолітню жовтобоку рідню: у нього плескатий дзьобик, витрішкуваті очиці, а на ніжках червоні капці-ласти. Вся відмінність у його вдачі: Толя — боягуз! Він страшенно боїться води. Важко уявити, але каченя уникає водних процедур, а всі ж качки та гуси знані плавці. Малюк оминає канавки, тримається подалі від калюжок, а Великий ставок — улюблене місце усіх водоплавних птахів — найбільша для нього прикрість. До ставка доводиться ходити щодня: мама Качка вважає, що діткам корисно купатися.

— Ох, — зітхає Толя, неохоче плетучись останнім у качиному рядочку.

Він відстає, зашпортується за камінці, заглядає за кущики, ховається під листочки... Усіляко намагається затриматися, аби якомога довше не наблизитися до водойми. Мама Качка і всі жовтобокі дітлахи нетерпляче чекають на нього. Коли дістануться водойми, тоді Толя в очерет шухть: гадає, сховався. Братики і сестрички сміються з його хвостика, що жовтіє серед зелені. Мама Качка за найменшого сина заступається, старшим синам і дочкам радить:

— Дайте спокій. Життя навчить воду полюбити.

Каченяті ж наказує:

— Сиди, синку, на березку, чекай на нас і не пустуй.

Сама поважно у воду заходить, а шалапутні клубочки навипередки плюсь-плюсь та плиг-плиг.

Риби, котрі обідньої пори впливли на мілину спини погріти, почувши галас, переполохались, заметушились і знову на глибину втекли. Натомість жаби вигулькнули, горобці щебет припинили, а водомірки завмерли, свою біганину поверхнею припинили, хочуть знати: хто порушив їхній спокій.

Мама Качка вітається і промовляє:

— Вуть-вуть-вуть! Вуть-вуть-вуть!

Знайомтесь, це діточки мої пливуть.

Чемні каченята всім «добрий день» кажуть і пливуть за мамою Качкою, а вона заохочує:

— Скоріше, діточки, до кладочки,
там чимало соковитої рясочки!

